

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.052 van 9 mei 2011
in de zaak A. 194.716/XIV-31.657**

In zake : de STAD ANTWERPEN, vertegenwoordigd door
 het college van burgemeester en schepenen,
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Christophe Coen
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Mechelsesteenweg 210a
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan De Lien
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 24 november 2009, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 32.919 van 21 oktober 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5290 van 8 februari 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerster heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 maart 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sarah De Vries, die loco advocaat Christophe Coen verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Annick Haegeman, die loco advocaat Jan De Lien verschijnt voor de verweerder, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verweerder dient op 5 november 2008 een aanvraag in voor een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in neerdalende lijn. Op 12 februari 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verweerder tekent op 2 april 2009 tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 15 juni 2009 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voormelde weigeringsbeslissing. Het cassatieberoep van de huidige verzoekende partij tegen dat arrest wordt met 's Raads arrest nr. 210.918 van 1 februari 2011 verworpen.

3.2. Op 13 juli 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verweerster tekent op 29 juli 2009 tegen die (tweede) weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 21 oktober 2009 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook die weigeringsbeslissing. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt een eerste middel op, dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 39/1 en 39/56 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980

Doordat het bestreden arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 oktober 2009 het beroep gegrond verklaard en dan ook impliciet heeft gesteld dat het beroep ontvankelijk was

Terwijl verweerster in cassatie geen belang had om een louter bevestigende beslissing te bestrijden en de beslissing van 13 juli 2009 geen individuele beslissing is die voor vernietiging in aanmerking komt

Zodat de aangehaalde wetsbepalingen door het bestreden arrest worden geschonden.

Toelichting.

Artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een administratief rechtscollege is en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet stelt duidelijk dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Door de verzoekende partij werd duidelijk aangegeven in haar dat de bestreden beslissing dd. 13 juli 2009 een louter bevestigende beslissing in van de beslissing van 12 februari 2009.

Nota van verzoekster dd. 10 augustus 2009:

"op 13 juli treft verwerende partij, ter bevestiging van de beslissing van 12 februari 2009, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten"

De beslissing van 13 juli 2009 is in alle opzichten gewoon een herhaling van de beslissing van 12 februari 2009. Deze louter bevestigende beslissing werd genomen daar verweerster in cassatie aandrang op mededeling van een beslissing.

Verder is het ook duidelijk dat de beslissing van 13 juli 2009 geenszins de rechtstoestand van verweerster in cassatie wijzigt en dan ook geenszins een aanvechtbare beslissing is in de zin van artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.”.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekende partij het volgende toe:

“(…)

In haar verzoekschrift tot cassatie heeft verzoekster opgeworpen dat het beroep van de verwerende partij in cassatie voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onontvankelijk was daar de beslissing van de ambtenaar van verzoekster van 13 juli 2009 een niet individuele en aanvechtbare beslissing is.

In haar memorie van antwoord stelt verweerster dat de bestreden beslissing van 13 juli 2009 een individuele en aanvechtbare beslissing is in de zin van artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet.

Verweerster is deze stelling toegedaan aangezien de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 52§3 van het KB Vreemdelingen.

De beslissing van 13 juli 2009 is een negatieve beslissing, daar een aanvraag tot verblijf wordt geweigerd en tevens een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Het staat echter buiten kijf dat de beslissing van 13 juli 2009 louter een herhaling is van de eveneens negatieve beslissing van 12 februari 2009, genomen in toepassing van hetzelfde artikel 52§3 van de Vreemdelingenwet.

Een louter bevestigende beslissing waarbij een overheidsorgaan een vroeger genomen beslissing herneemt is niet vatbaar voor schorsing of vernietiging. Er wordt immers geen eigenlijke beslissing genomen, maar er wordt verwezen naar de reeds bestaande beslissing.

Hierdoor wijzigt de beslissing van 13 juli 2009 niet de rechtstoestand van verweerster. De beslissing bevestigt louter de rechtstoestand zoals reeds beslist op 12 februari 2009 en verschilt niet qua draagwijdte of motieven waarop ze gesteund is en is niet genomen na een nieuw onderzoek aangaande de feiten. Er dienden zich immers geen nieuwe feitelijke of juridische omstandigheden aan.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 15 juni 2009 vernietigt weliswaar de negatieve beslissing dd. 12 februari 2009 op grond van onbevoegdheid van de ambtenaar die de beslissing namens verzoekster heeft getroffen.

Tegen dit arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd cassatieberoep ingesteld en werd toelaatbaar verklaard bij beschikking door uw Raad op 8 september 2009.

Deze zaak is nog steeds hangende voor Uw Raad onder het rolnummer G/A. 193-424/XIV31.364.

Het staat dan ook vast dat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in kracht van gewijsde is getreden. De beslissing van 12 februari 2009 heeft ingevolge het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mogelijk geen uitvoerbare kracht meer, maar zolang het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in kracht van gewijsde is getreden is de beslissing van 12 februari 2009 niet uit de rechtsorde verdwenen.

De beslissing bestaat dan nog en kan dan ook bevestigd worden.

Door op 13 juli 2009 een bevestigende beslissing te hebben getroffen heeft verzoekster enkel te kennen willen geven het bestaan van haar beslissing van 12 februari te willen bestendigen en geenszins een nieuwe beslissing te willen nemen zoals zij had moeten doen indien zij had moeten doen inzien wij in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had berust.

De bevestigende beslissing van 13 juli 2009 is trouwens genomen ingevolge het aandringen van verweerster.

Een bevestigende beslissing zoals de bestreden beslissing kan bijgevolg geenszins als een nieuwe beslissing worden beschouwd.

Daar de beslissing van 13 juli 2009 geen nieuwe, individuele beslissing is die in aanmerking komt voor vernietiging in de zin van artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet had verweerster geen belang om deze louter bevestigende beslissing te bestrijden.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 oktober 2009 schendt dan ook artikel 39/1 en artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet door het beroep gegrond te verklaren waardoor het tevens impliciet ontvankelijk werd gesteld.

Het eerste middel is dan ook manifest gegrond.”.

Beoordeling

6. De aanvankelijke beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 12 februari 2009 werd vernietigd met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 juni 2009. Het cassatieberoep tegen dat arrest is met 's Raads arrest nr. 210.918 van 1 februari 2011 verworpen, zodat de voornoemde beslissing van 12 februari 2009 definitief uit het rechtsverkeer is verdwenen.

De huidige verzoekende partij heeft, na de vernietiging van haar beslissing van 12 februari 2009, zelf op 13 juli 2009 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de huidige verweerster genomen. Gezien haar inhoud heeft die beslissing wel de rechtstoestand van de verweerster beïnvloed. De verzoekende partij kan het de verweerster dan ook niet ten kwade duiden dat deze laatste ook de weigeringsbeslissing van 13 juli 2009 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangevochten. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekende partij werpt een tweede middel op dat als volgt luidt:

“Schending van de artikelen 7, 9 en 62 Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikel 52§3 van het K.B. van 08/10/1981 alsook artikel 11 van het MB van 19 maart 2009.

Het arrest van 21 oktober 2009 schendt de artikelen 7, 9 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 52§3 van het K.B. van 8/10/1981 en het artikel 11 van het M.B. van 18 maart 2009.

Eerste onderdeel:

Doordat het bestreden arrest vermeldt dat er is vastgesteld dat de betrokken gemeenteambtenaar op het ogenblik van de ondertekening niet bevoegd was om een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Terwijl artikel 52 § 3 van het K.B. van 08/10/1981 duidelijk stelt dat het gemeentebestuur terzake de beslissing neemt en artikel 7 van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat dergelijke beslissingen kunnen genomen worden door de Minister of zijn gemachtigde, dat artikel 9 Vreemdelingenwet ook bepaalt dat de beslissingen omtrent verblijf van meer dan drie maanden door de Minister of zijn gemachtigde genomen wordt, dat artikel 62 duidelijk stelt dat de beslissingen door de Burgemeester of diens gemachtigde ter kennis worden gebracht aan de betrokken vreemdeling, dat de machtiging wat betreft artikel 7 Vreemdelingenwet door de Minister op grond van artikel 11 van het M.B. van 18 maart 2009 aan de burgemeester of zijn gemachtigde werd verleend.

Toelichting.

Uit al deze bepalingen blijkt dat de betrokken ambtenaren van het gemeentebestuur bevoegd waren om de beslissing te treffen en te betekenen. In casu werd een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel tot verlaten van het grondgebied genomen op grond van art. 52, § 3 K.B. 08/10/1981.

Alleen al uit de parlementaire voorbereidingen bij de Wet van 15/12/1980 mag blijken dat de ambtenaren van het gemeentebestuur bevoegd zijn om zulke beslissingen te treffen en te betekenen. In het wetsontwerp van de Wet van 15/12/1980 wordt de "burgemeester" 3 keer vermeld, waarvan één keer duidelijk: "de burgemeester of zijn gemachtigde" (Parl. Voorb. 51-2845/001, p. 69, 100 en 149), er wordt 10 keer gesproken van "het gemeentebestuur" (Parl. Voorb. 51-2845/001, p. 29, 82, 89, 90, 126, 135 en 136) en 2 keer spreekt men van "de gemeente" (Parl. Voorb. 51-2845/001, p. 70; bijvoorbeeld: "voor zover de gemeente niet weigert de aanvraag in ontvangst te nemen").

Het verslag namens de commissie voor binnenlandse zaken bij voormelde Wet (Parl. Voorb. 51-2845/003) spreekt zelfs niet over "de burgemeester", maar enkel over "het gemeentebestuur".

Uit de bewoordingen van het wetsontwerp en het verslag van de commissie kan aldus duidelijk besloten worden dat het hier geenszins om een exclusieve bevoegdheid van de burgemeester gaat, maar integendeel een

bevoegdheid van de gemeentelijke administratie, waartoe de betrokken ambtenaren bijgevolg wel degelijk behoren, en er dus bijgevolg sprake is van delegatie van bevoegdheid.

Verder spreekt art. 25 e.v. K.B. 08/10/1981 over de formaliteiten die het gemeentebestuur dient te vervullen. Art. 25/2, § 3 bijvoorbeeld zeer duidelijk stelt dat de burgemeester of zijn gemachtigde beslist tot het niet in overweging nemen van de aanvraag.

De betrokken vreemdeling bevond zich bovendien in één van de gevallen bedoeld in artikel 7 Wet 15/12/1980, wat impliceert dat minstens betreffende het bevel tot verlating van het grondgebied de betrokken ambtenaar bevoegd was dit te ondertekenen.

Er dient dan ook geenszins enige andere expliciete machtiging voorhanden te zijn.

Dit betekent dat ook de wetgever met het begrip "gemeentebestuur" de gemeentelijke administratie bedoelt. Anders kan niet gezien worden hoe de Wet moet worden toegepast. Het is namelijk niet mogelijk voor te houden met de voorgeschreven werkwijze dat geen ambtenaar maar een orgaan van de gemeente (bv. burgemeester, college van burgemeester en schepenen, gemeenteraad) bevoegd zou zijn om in het kader van de Wet van 15/12/1980 een beslissing te treffen.

De uitdrukking "gemeentebestuur" verwijst dan ook naar het bureau vreemdelingenpolitie van de gemeente, in casu de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen, district Antwerpen.

De betrokken ambtenaar was dan ook wel degelijk bevoegd om de beslissing van 13 juli 2009 te nemen.”.

8. De verzoekende partij voegt in de toelichtende memorie het volgende toe:

“In haar verzoekschrift tot cassatie heeft verzoekster een tweede middel opgeworpen waarin uiteengezet wordt dat in het bestreden beslissing ten onrechte werd gesteld dat de ambtenaars van verzoekster onbevoegd zijn om een beslissing te treffen overeenkomstig artikel 52§3 van het KB Vreemdelingen.

Het arrest van 21 oktober 2009 schendt dan ook artikel 52§3 van het KB Vreemdelingen en de artikelen 7, 9 en 62 van de Vreemdelingenwet, alsook artikel 11 van het MB van 18 maart 2009.

Aangaande de bevoegdheid van de gemeentelijke administratie om de beslissing van 13 juli 2009 te nemen dient opgemerkt te worden dat uit het arrest van 21 oktober 2009 blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een andere wettelijke grondslag opgeeft om te besluiten tot vernietiging dan in het arrest n° 28.675 van 15 juni 2009 tussen verzoekster en verweerster.

In het arrest van 15 juni 2009 verwijst de Raad nog enkel naar het artikel 64, §1 van gemeentedecreet om te stellen dat een ambtenaar van de gemeentelijke vreemdelingendienst onbevoegd is om een beslissing te nemen zoals bedoeld in artikel 52§3 van het KB van 8/10/1981.

Tegen vermeld arrest heeft concludante cassatieberoep aangetekend bij uw Raad (GA 193.424/XIV- 31.364) omdat door te stellen dat de bevoegdheid van de gemeenteambtenaren geregeld wordt door artikel 64§1 van het gemeentedecreet artikel 41 van de Grondwet wordt geschonden, net als de bevoegdheidsverdelende regels tussen gemeenschappen, Gewesten en de

Federale Staat. De bevoegdheid van gemeenteambtenaren in een exclusieve federale materie kan immers niet door een decreet geregeld worden. Overigens een federale wet, met name de vreemdelingenwet, duidt aan welke personen een beslissing kunnen treffen. Het decreet kan dan ook geenszins tornen aan een federale wet of de gemeentelijke autonomie.

In het arrest van 21 oktober 2009 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangegeven dat de bevoegdheid van de gemeenteambtenaren om beslissingen te treffen in exclusieve federale materies ook geregeld wordt door de Nieuwe Gemeentewet en geeft zij een dusdanige interpretatie aan de Nieuwe Gemeentewet (artikel 1 en 126) dat de ambtenaren van de gemeentelijke vreemdelingendienst onbevoegd zijn om de door de verwerende partij aangevochten beslissing van concludante te treffen.

De stelling dat het gemeentedecreet wel degelijk dient toegepast te worden (zoals door de Auditeur voorgehouden in zijn verslag in de zaak GA 193.424/XIV-31.364) wordt in deze zaak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aangehouden. In zijn verslag houdt de auditeur voor dat desondanks het feit dat de bevoegdheid inzake vreemdelingenwetgeving een exclusief federale bevoegdheid is, dit geen afbreuk doet aan het feit dat het gemeentedecreet van toepassing is. Deze stelling is evenwel onjuist omdat de federale wetgever als enige bevoegd is om aan te duiden welke organen, zelfs van gewestelijke of lagere besturen, aan te duiden om beslissingen te treffen of te betekenen in de wetgeving m.b.t. toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen omwille van de exclusief federale bevoegdheid, ook al zijn de gewesten grotendeels bevoegd voor organieke wetgeving voor de gemeenten. De bevoegdheid van de ambtenaren van de dienst vreemdelingenzaken blijkt trouwens eveneens uit de Vreemdelingenwet zelf en haar uitvoeringsbesluiten.

De auditeur haalt onterecht aan dat het gemeentedecreet de toepasselijke regelgeving is om te concluderen dat er geen mogelijkheid bestaat tot delegatie van bevoegdheid aan een gemeenteambtenaar. Hierdoor is zowel arrest van de Raad voor Vreemdelingen als het auditeursverslag in strijd met de gemeentelijke autonomie zoals vervat artikel 41 van de Grondwet.

In een andere gelijkaardige zaak (GA 193.558/XIV-31.290) is er thans ook een auditeursverslag voorhanden en daarin wordt gesteld dat de term "gemeentebestuur" zoals gehanteerd door de federale wetgever dient geïnterpreteerd te worden zoals bepaald in het gemeentedecreet. Deze stelling kan evenmin gevolgd worden daar de decreetwetgever geenszins een federale wet kan interpreteren. De voorbereidende parlementaire werken alsook het woordgebruik in vreemdelingenwet en uitvoeringsbesluiten, duiden evenwel aan dat de term gemeentebestuur verwijst naar de ambtenaren van de gemeentelijke vreemdelingendienst.

Uit de in huidige zaak bestreden arrest van de Raad van 21 oktober 2009 blijkt duidelijk dat het administratief rechtscollege zich wel degelijke bewust is van het feit dat de federale wetgever als enige bevoegd is om aan te duiden welke organen bevoegd zijn om beslissing te treffen. Het feit dat de decreetwetgever als enige bevoegd is om de organen van de gemeente te bepalen, is geen wettelijke grondslag om te stellen welk orgaan van de gemeente door de federale wetgever werd aangeduid.

Verweerster stelt in haar memorie van antwoord dat het begrip 'gemeentebestuur' niet anders kan worden geïnterpreteerd als College van Burgemeester en Schepenen en dat bezwaarlijk een andere interpretatie kan worden gegeven.

Verweerster voert aan dat het cassatieberoep is behept met een gebrek aan juridische grondslag voor wat betreft de interpretatie van het begrip "gemeentebestuur" in artikel 52 § 3 van het K.B. van 8/10/1981.

Bij gebrek aan een concrete omschrijving van het begrip 'gemeentebestuur' in artikel 52 § 3 dient hieraan een interpretatie te gegeven te worden die de ratio legis van het K.B. volgt.

Verzoekster volhardt in haar stelling dat de invulling van het begrip 'gemeentebestuur' in artikel 52 § 3 van het K.B. dient te worden gekwalificeerd als de 'gemeentelijke administratie' of het 'bureau vreemdelingenpolitie van de gemeente', in casu de Dienst Vreemdelingen van de Stad Antwerpen, district Antwerpen.

Hiervoor baseert verzoekster zich op tal van argumenten:

1. In verschillende bepalingen uit het K.B. zelf blijkt reeds dat met het begrip 'gemeentebestuur' wel degelijk een gemeentebestuur wordt bedoeld.

a. Artikel 51 KB. 08/10/1981.

Inzake gezinshereniging is het zo dat familieleden van een Belg die zelf geen EU-burger zijn zich op grond van artikel 52§ 1 van het KB Vreemdelingen aanmelden bij 'de gemeente' om een verblijfskaart aan te vragen d.m.v. een bijlage 19ter. In deze gevallen worden de vreemdelingen pas in het wachtregister ingeschreven na een positieve woonstcontrole.

Uit artikel 51 van het K.B. blijkt dat, voor wat betreft familieleden die wél EU- burger zijn, de familieleden zich ook bij 'de gemeente' aanmelden en na voorlegging van het bewijs van EU-burgerschap onmiddellijk, zonder voorafgaande woonstcontrole, worden ingeschreven in het wachtregister en meteen een bijlage 19 afgeleverd krijgen.

"(...) In dit geval wordt de betrokkene onmiddellijk in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document, vergezeld van de bewijzen bedoeld in artikel 50, § 2, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister. (...)"

Ook al gaat het om 2 verschillende procedures, de gebruikte begrippen zijn dezelfde. Ook hier spreekt het K.B. over 'het gemeentebestuur' en 'de gemeente'.

In de procedure voor de familieleden die zelf geen EU-burger zijn heeft de regelgever duidelijk gespecificeerd dat deze handeling meteen dient te gebeuren.

Daar de Burgemeester, noch een orgaan van de gemeente, op elk moment van de dag ter beschikking staat om vreemdelingen in het wachtregister in te schrijven, weze het duidelijk dat er dus met de 'gemeente' en 'het gemeentebestuur' de gemeentebestuur wordt bedoeld.

Anders kan, zoals reeds gesteld in het cassatieberoep, niet worden ingezien hoe de reglementering anders zou moeten worden toegepast.

b. Artikel 52 § 4 van het K.B. van 08/10/1981.

Eveneens blijkt uit artikel 52 van het K.B. zelf dat ook de regelgever niets anders bedoeld heeft dan met 'het gemeentebestuur', de gemeentebestuur te bedoelen.

Aangezien het attest van immatriculatie wordt verleend in afwachting van de verblijfskaart die wordt aangevraagd door bijlage 19ter, dient hieronder te worden verstaan dat het attest van immatriculatie een voorlopige verblijfstitel is, welke dus meteen dient te worden verleend aan de vreemdeling zodat hij hierover meteen kan beschikken. Een dergelijk precair verblijfsrecht is waardeloos als men hiervoor eerst nog bij een andere gemeentelijke instantie terecht moet die niet dagelijks ter beschikking is (burgemeester, college van

burgemeester en schepenen of de gemeenteraad). Het weze dan ook duidelijk dat de gemeenteambtenaar ('het gemeentebestuur') in kwestie het attest van immatriculatie afgeeft. In een grootstad als Antwerpen worden dagelijks tientallen beslissingen genomen in verband met vreemdelingenrecht. Het is nogal absurd om te suggereren dat de burgemeester hiervoor constant zou moeten aanwezig zijn om deze verplichtingen zelf te voldoen.

c. Artikel 119 K. B. 08/10/1981.

"Art. 119. Telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, dient het een document overeenkomstig het model van bijlage 15, af te geven. Dit document levert het bewijs dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf de geldigheidsduur ervan mag de (vijfenvertig dagen) niet overschrijden."

De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat een aantal bepalingen uit het K.B. (17/4, 25/2, 26/3 en 50) expliciet vermelden dat de gemachtigde van de burgemeester bevoegd is voor een aantal handelingen. Het is correct dat in het K.B. niet steeds dezelfde terminologie wordt gebruikt, maar uit de volledige tekst van het KB blijkt duidelijk dat de verschillende termen "gemeentebestuur, gemachtigde van de burgemeester, gemachtigde van de gemeente" wijzen op de gemeenteambtenaren bevoegd voor vreemdelingenzaken.

2. Ook uit andere bronnen van het federale Vreemdelingenrecht blijkt dat de interpretatie van het 'gemeentebestuur' dient geduid te worden als een ambtenaar van de gemeentelijke administratie.

Uit de parlementaire voorbereidingen, meer bepaald uit het wetsontwerp van de Vreemdelingenwet, waarin nergens sprake is van een exclusieve bevoegdheid van het College van Burgemeester en Schepenen zoals verweerster stelt in haar memorie van antwoord, maar er wordt verwezen naar 'de burgemeester of zijn gemachtigde', 'het gemeentebestuur' of 'de gemeente'. (Parl. Voorb. 51-2845/001, p. 29, 69, 70, 82, 89, 90, 100, 126, 135, 136, 149).

Eveneens de commissie voor binnenlandse zaken spreekt niet van een interpretatie zoals verweerster stelt, maar spreekt enkel van 'het gemeentebestuur' (Parl. Voorb. 51-2845/003).

"Het volstaat een aanvraag te richten tot het gemeentebestuur van de verblijfplaats. Deze dient uiteraard vergezeld te gaan van de nodige bewijsstukken waaruit kan afgeleid worden dat men aan de gestelde voorwaarden voldoet. Het gemeentebestuur zal een ontvangstbewijs afleveren indien de aanvrager tot een verblijf van onbeperkte duur is gemachtigd en zijn identiteit is vastgesteld" (Parl. Voorb. 51-2845/003- pag. 6)

"Zoals thans reeds het geval is, moet een EU-burger die naar België komt voor een kort verblijf zijn aanwezigheid melden bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft. Die formaliteit geldt niet voor wie in een hotel verblijft." (Parl. Voorb. 51-2845/003- pag. 10).

Uit al deze bepalingen blijkt dat de betrokken ambtenaren van de gemeentelijke administratie bevoegd waren om de beslissingen te treffen en te betekenen.

Het middel is dan ook gegrond."

Beoordeling

9.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft met het bestreden arrest de wettigheid beoordeeld van een beslissing van 13 juli 2010, ondertekend door “de gemachtigde” van de Vreemdelingendienst van de stad Antwerpen en genomen na een aanvraag om machtiging tot verblijf van de huidige verweerster als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in neerdalende lijn.

Artikel 52, § 1 tot en met § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) bepaalt dienaangaande het volgende:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden «van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of», die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”.

Volgens de verzoekende partij zou het begrip “gemeentebestuur” in de voornoemde bepaling moeten worden begrepen als “het bureau vreemdelingenpolitie van de gemeente, in casu de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen”, waaruit zou volgen dat de betrokken ambtenaar, anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld, wel degelijk bevoegd zou zijn geweest om de aanvankelijk bestreden beslissing te nemen.

Het begrip “gemeentebestuur” is echter een algemeen begrip dat alle organen van de gemeente omvat en dat derhalve telkens slaat op het orgaan dat, hetzij op

grond van een bijzondere bepaling hetzij op grond van een algemene bepaling, bevoegd is. Het gebruik van het woord “gemeentebestuur” in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit betekent dus niet dat een ambtenaar van de gemeente bevoegd is om de in die bepaling bedoelde beslissingen te nemen.

Andere bepalingen uit het Vreemdelingenbesluit ondersteunen evenmin de stelling van de verzoekende partij. Zo heeft artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit slechts betrekking op het overmaken van een kopie en van bewijzen aan de minister. Artikel 52, § 4, van hetzelfde besluit heeft betrekking op het overmaken van een aanvraag aan de minister en artikel 119 heeft betrekking op de afgifte van een document dat het voorlopig verblijf dekt. Die handelingen kunnen echter niet worden gelijkgesteld met de in artikel 52, § 3 bedoelde beslissingsbevoegdheid. Bovendien bevat het Vreemdelingenbesluit meerdere bepalingen waarin aan “de gemachtigde van de burgemeester” de bevoegdheid wordt gegeven om welbepaalde handelingen te stellen. Het valt niet in te zien waarom in het Vreemdelingenbesluit twee verschillende begrippen worden gehanteerd - enerzijds gemeentebestuur en anderzijds gemachtigde van de burgemeester - wanneer daarmee dezelfde persoon zou worden bedoeld.

De artikelen 7 en 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) kunnen niet dienstig worden ingeroepen omdat zij betrekking hebben op de bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde en derhalve niet op de burgemeester of diens gemachtigde. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op het ter kennis brengen van administratieve beslissingen en is dus evenmin relevant.

Ten slotte verwijst de verzoekende partij naar artikel 11 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Die bepaling geeft enkel aan dat aan “de burgemeester of zijn gemachtigde” delegatie wordt verleend voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, doch zij heeft geen betrekking op beslissingen betreffende een aanvraag om machtiging tot verblijf. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat de aanvankelijk bestreden beslissing van 13 juli

2009 behalve de weigering van verblijf ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevatte.

Het tweede middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

9.2. In de memorie van wederantwoord gaat de verzoekende partij in op de vraag of de mogelijkheid van delegatie aan de Nieuwe Gemeentewet dan wel aan het Gemeenstedecreet had moeten worden getoetst. De verzoekende partij toont niet aan dat zij deze kritiek niet in het verzoekschrift tot cassatie had kunnen opwerpen, zodat het tweede middel in die mate niet-ontvankelijk is.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen mei tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen